

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 24/2024
17.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Зорана Хаџића, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Гимназије „Жарко Зрењанин“ Врбас, коју заступа Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине, Нови Сад, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1211/23 од 12.09.2023. године, у седници већа одржаној 17.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1211/23 од 12.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1211/23 од 12.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 668/20 од 06.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој на име присуствовања седницама исплати износ од 2.670,83 динара са законском затезном каматом почев од 13.11.2022. године, као и обрачунату законску затезну камату до 12.11.2022. године у износу од 1.153,14 динара, док је одбијен тужбени захтев којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име новогодишње награде за 2017. годину, 2018. годину и 2019. годину исплати укупан износ од 28.689,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.11.2022. године и износ од 10.651,80 динара на име обрачунате законске затезне камате до 12.11.2022. године. Одлучено је и да свака странка сноси своје трошкове поступка, а предлог тужиље за ослобађање обавезе плаћања судских такси одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1211/23 од 12.09.2023. године, одбијене су жалба тужиље и жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 668/20 од 06.02.2023. године у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да се питање накнаде на име присуствовања седницама органа управљања код послодавца, као што је случај у овом поступку, решава се у сваком конкретном случају. Поред наведеног, према члану 404. ЗПП, свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења.

Сагласно изложеном, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Побијаном пресудом одлучено је о новчаном потраживању из радног односа, а вредност предмета спора је 31.359,83 динара, како је тужила поставила тужбеним захтевом у тужби поднетој суду 10.11.2020. године.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинско-правним споровима.

Како побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић